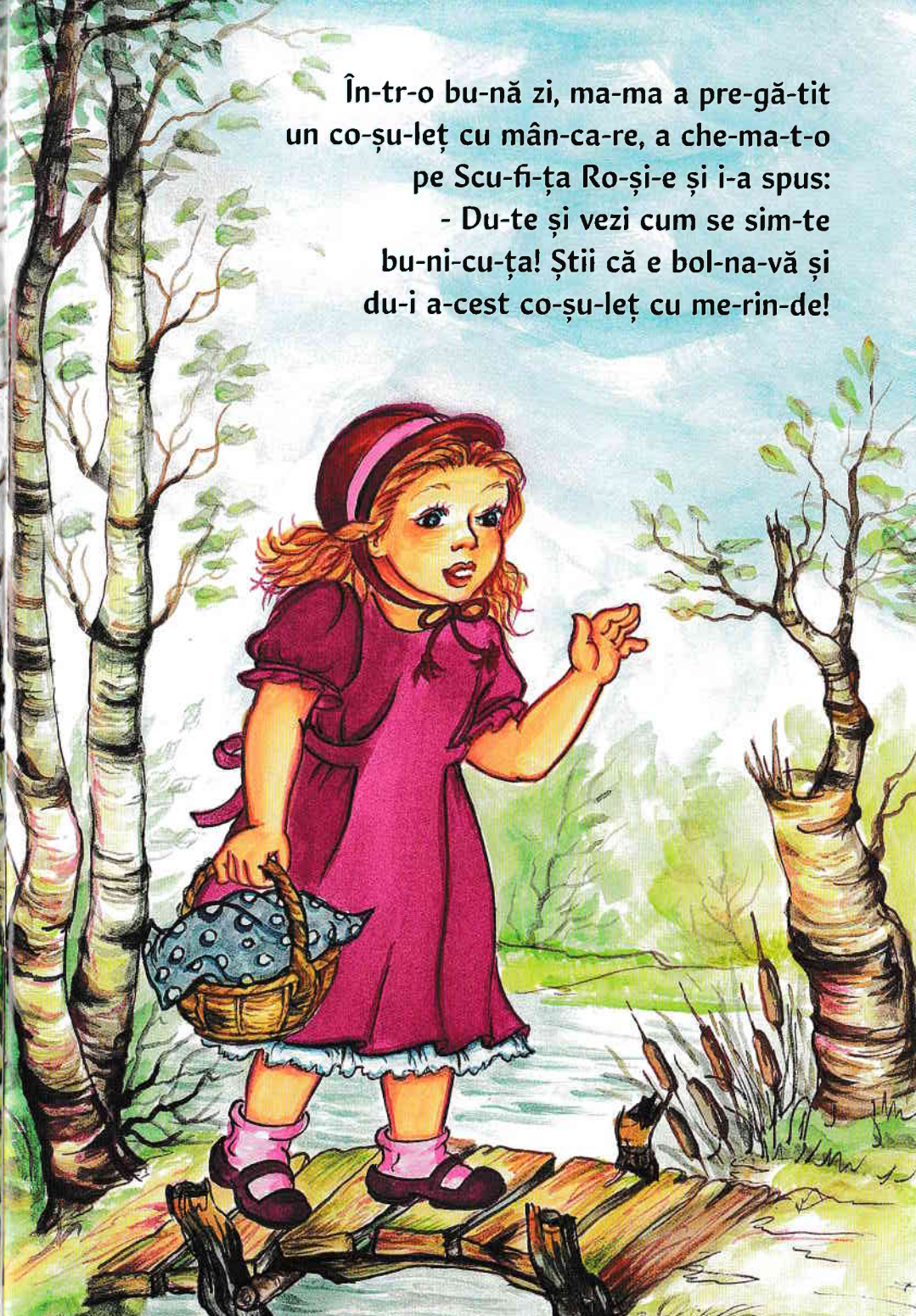
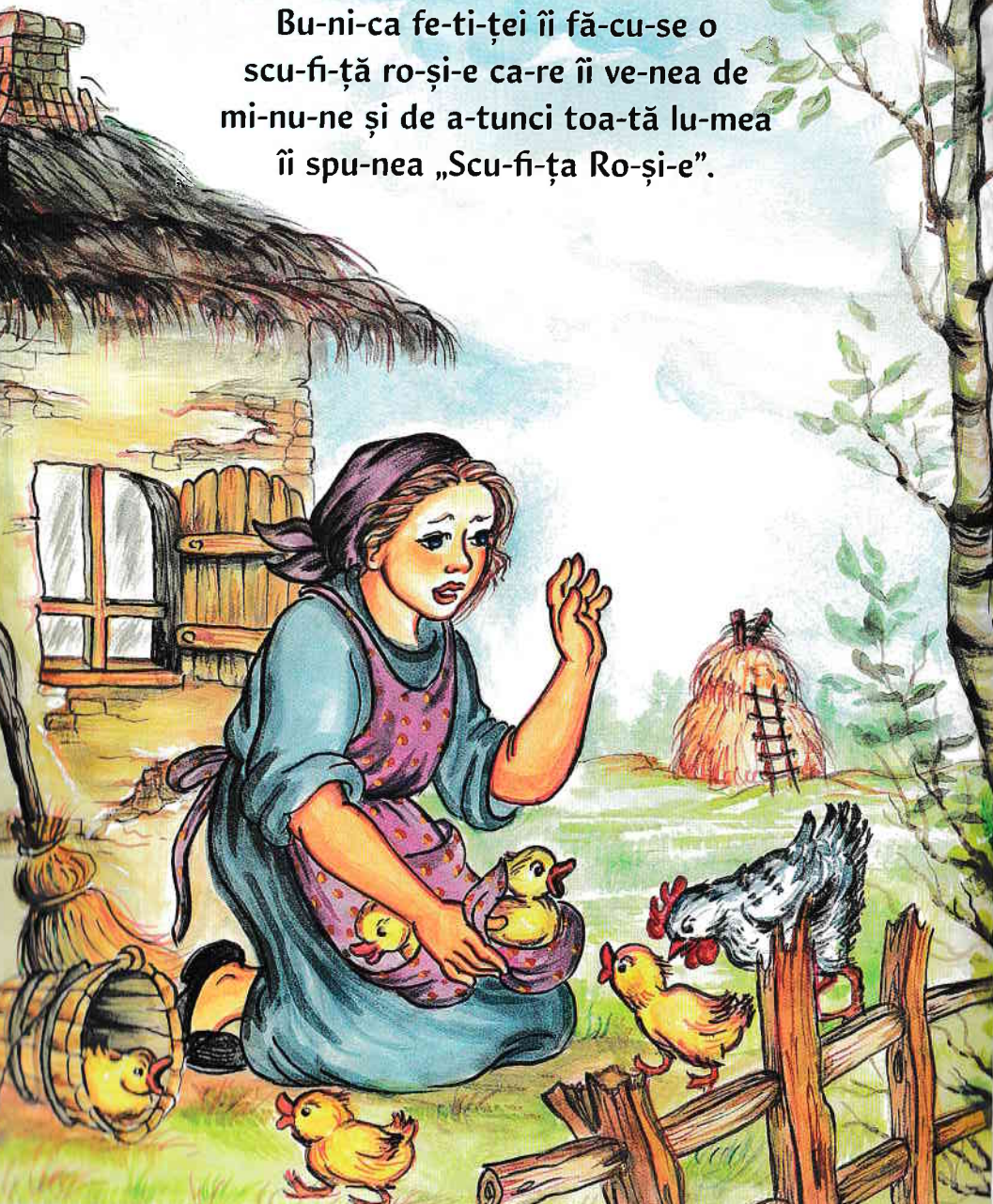

A fost o-da-tă ca ni-cio-da-tă,
o fe-ti-ță foar-te fru-moa-să.
Ea lo-cu-ia cu ma-ma ei în-tr-o
că-su-ță mi-cu-ță și cu-ra-ță.
Bu-ni-ca fe-ti-ței îi fă-cu-se o
scu-fi-ță ro-și-e ca-re îi ve-nea de
mi-nu-ne și de a-tunci toa-tă lu-mea
îi spu-nea „Scu-fi-ța Ro-și-e”.

În-tr-o bu-nă zi, ma-ma a pre-gă-tit
un co-șu-leț cu mân-ca-re, a che-ma-t-o
pe Scu-fi-ța Ro-și-e și i-a spus:
- Du-te și vezi cum se sim-te
bu-ni-cu-ța! Știi că e bol-na-vă și
du-i a-cest co-șu-leț cu me-rin-de!

Dru-mul ca-re du-cea la bu-ni-cu-ța
tre-cea prin pă-du-re. Scu-fi-ta Ro-și-e
lu-ă co-șu-le-țul din mâ-na
ma-mei și por-ni spre ca-sa
bu-ni-cu-ței.

În pă-du-re îl în-tâl-ni
pe Lup, ca-re se gân-di
să o în-ghi-tă, dar nu
în-drăz-ni, pen-tru că în
a-pro-pi-e-re e-rau câți-va
tă-ie-tori de lem-ne.

